

Zdzisława Sońnicka, Dziwny kraj

Dziwny kraj rozciąga się
Tam, gdzie lśni dłoni Twoich biel
Żyje w nim - sp&#oacute;rjz, to co będzie
I to, co zastygło, jak wosk
W niezmienny kształłt minionych dni
Gdybyś znał treść tych map
Nurty rzek, granie skał
Tam, gdzie zło jak sęp opada w d&#oacute;ł
Ach, gdybyś znał złoża łez
Strefy burz, prądy złe
Co byś dał, by znać dłoni skarb
Tw&#oacute;j skarb
Wyspy miłości, jak z mgły
Gdzie wszystko najprościej się śni
Lecz drogę tam okrywa cień
Dziwny kraj rozciąga się
Tam, gdzie lśni dłoni Twoich biel
Chronisz go, gdy obawa podsuwa Ci myśl
Że ktoś chce tam wplątać złe dni
Jak czarną nić w przeznaczeń sieć
Ufasz liniom rąk i myślisz, nie
Nie mogą tak zdradzić mnie
Uwierz mi, nie znasz ich
Tej jednej, co jak szpieg, co skończyć wie
Już czas, już czas